

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**De Honore, Dignis Vel Indignis, Jvste Vel Inivste, Deo
Semper Jvstissimo, Dato, Negato, Violato**

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1650

§. 3. Quas ob caussas bonis honores non conferantur?

[urn:nbn:de:hbz:466:1-48689](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-48689)

grauissimè puniebatur. 6. Sic in viam redu-
cuntur, vt cupiant facere honoranda, qui
nihil honore dignum præstiterunt, & tamen
sunt honoris appetentes. 7. Honoribus
indigni sæpe multas alias habent causas suæ
damnationis, fortè igitur magis peccarent,
maiolemque mererentur damnationem, si
peccarent cum autoritate. *Discant ergo si-
deles, ait ille, culmina reuereri, & nequaquam
cathedras impudenter ascendant: quia quantò
gradus altior, tantò casus grauior.* Hi tales
ipsùm DEVM non honorant, qua igitur
fronte volunt à Deo honorari? Si mica fa-
lis in eiusmodi prensatore esset, diceret:
*Vnde possum gloriari? aut appeto reputari?
Numquid de nihilo? & hoc vanissimum est. Ve-
rè inanis gloria, mala pestis, vanitas maxima:
quia à vera trahit gloria, & celesti spoliat gra-
tia. Dum enim homo complacet sibi, displicet ti-
bi: dum inhiat laudibus humanis, priuatur ve-
ris virtutibus.*

§. III.

*Quas ob causas bonis honores sæpe non con-
ferantur?*

At, licet perspicuum sit cur indignis ho-
nor nec debeatur, nec relinquatur, nonnè
multi indole, arte, ingenio, scientijs, adde
& vir-

Thom.
Cantipr.
lib. 1.
Apum.
c. 20. §. 7.

Thom:
de Kemp.
lib. 3. de
imit. c. 40.

& virtutibus præstantes passim negliguntur, & latent inter obscuros, qui clauo, sceptro, regno digni essent? Est ita, sed id non fit sine Numine, neque sine singulari prouidentia ac beneuolentia diuina. Primum cui se se obligauit Deus, vt eum debeat, in ter-

2. Tim. 2. 20. ris, facere honoratum? *In magna domo non solum sunt vasa aurea, & argentea, sed & lignea, & fictilia: quedam quidem in honorem, quedam autem in contumeliam.* Facit figulus ex limo quod vult, & Deo non liceat hunc regem facere, illum ad gregem destinare? Deinde, sæpe, quos maximè amat DEVS, in terris minimè honorat, immò facit ab honoribus vehementer abhorrere. *Apud Sanctum Victorem Parisijs, referentibus Canonicis audiui; inquit Thomas Cantipratensis, quòd quidam Canonicus regularis erat, vita, genere, & litteris pollens. Electus autem in Episcopum, renuit, & pertinaci constantiâ contra plurimorũ & maiorum consilium, se subtraxit. Moriturum autẽ post multos annos socius quidam eius, qui eum multum dilexerat, adiurauit eum, quatenus ad se, si Deus permitteret, resolutus morte rediret. Annuit ille statimq; defunctus est. Nec dies multi, post mortem eius effluxerant, cum ecce anima, secundum quod promiserat,*

Thom.
Cantipr.
lib. 1. cap.
20. §. 4.

etum Victorem Parisijs, referentibus Canonicis audiui; inquit Thomas Cantipratensis, quòd quidam Canonicus regularis erat, vita, genere, & litteris pollens. Electus autem in Episcopum, renuit, & pertinaci constantiâ contra plurimorũ & maiorum consilium, se subtraxit. Moriturum autẽ post multos annos socius quidam eius, qui eum multum dilexerat, adiurauit eum, quatenus ad se, si Deus permitteret, resolutus morte rediret. Annuit ille statimq; defunctus est. Nec dies multi, post mortem eius effluxerant, cum ecce anima, secundum quod promiserat,

ferat, rediens, eminus in pariete crucis signum
impresit, dicens: Ne dubites, nec vacilles in vi-
su. Sed quare, quod vis, & me sinas ad potiora
redire. Mox socius ad visionem exultans: solli-
citus, inquit, valde fui, ne gravissimam ad mi-
nus poenam in purgatorio sustineres: quia refuta-
sti contra maiorum consilium tam pertinaciter
Presulatum, in quo ad salutem animarum, tot,
& tanta bona facere potuisses. Cui anima. In-
me, ait, hoc ordinavit clementissima bonitas Sal-
vatoris, quia ex tunc timui, & nunc scio, quòd si
Episcopatus cathedram ascendissem, perpetua
damnationis periculum incidissem. Et hoc di-
cens; quasi cum ingenti coruscationis lumine
pertransiit. Nimirum verè dixit D. Augu-
stinus: *Quàm multis honor occasio exitij fuit?*
Nemo altiùs cadit, quàm qui altiùs ascen-
dit. Quidquid in terris sublime est, ruinae
obnoxium est. Humilia minùs periclitan-
tur. Itaque non malè volentis, sed diligen-
tis est Dei, si quem collocat in loco securio-
re. *Quantò plus honoramur, tantò plus pericli-
tamur,* ait idem S. Pater. Ac rursus alibi,
si idem est: *Crescit vana potentia, crescit &
poena. Potentes potentiora tormenta patientur.*
*Quantò maior honor datur, tantò maius pericu-
lum comparatur. Isti tales sunt elati, superbi,*
vanitate

S. Augu-
stin. serm.
12. in S.
Matth.

S. August.
in Psal.
106. Idem
serm. 61.
ad Fratres
in cremo.

vanitate pleni, luxuriosi, gulosi, & hominibus magis placentes quàm DEO. Hi sunt se ipsos amantes, gula seruientes magis, quàm spiritualibus intendentes, corpus ornantes, & animam foedantes, carnalibus consentientes, spiritualia negligentes. Domitianus Imp. conditionem Principum miserrimam aiebat, quibus de coniuratione comperta non crederetur, nisi occisis. Multò miserior est conditio talium Prælatorum, qui antè non agnoscunt suam calamitatem, quàm in id barathrum inciderunt, vnde vix datur emergendi potestas. Quomodo enim emergerent, elati, superbi, vanitate pleni, luxuriosi, gulosi, & hominibus magis placentes, quàm Deo? Quibus tantum plumbi ad alas est appensum, non possunt de profundis in altum euolare.

§. IV.

Honoratorum pericula, & status.

Hæc talia dicta credibilem faciunt tremendam illam historiã, quam idem supra dictus author his verbis enarrat. *Sed & illud sollempne miraculũ ad terrorem omnium prælatorum enarrabo. Clericus quidam in Synodo Episcoporum predicare compulsus, angustiabatur non modicum, quidnam dignè posset coram tot prælatis Ecclesia predicare. At ubi accessurus in oratione*

Sueton.
in Domi-
tiano,

Thom.
Cantipr.
lib 1.
Apum.
c. 20. §. 8.
& 9.